

Autor knihy DVANÁSTA PLANÉTA

Zecharia Sitchin

KRÁĽ, KTORÝ NECHCEL ZOMRIEŤ

Citadella

ANUNNAKOVIA
a hľadanie nesmrteľnosti

Zecharia Sitchin

KRÁĽ, KTORÝ NECHCEL ZOMRIEŤ

Zecharia Sitchin

KRÁL, KTORÝ NEHCCEL ZOMRIEŤ
Anunnakovia a hľadanie nesmrteľnosti

THE KING WHO REFUSED TO DIE

The Anunnaki and the Search for immortality

Copyright © 2013 by the Estate of Zechariah Sitchin
All rights reserved.

Slovak Edition: © Citadella, 2014

Translation: © Mgr. Iveta Čermáková

Návrh obálky a grafická úprava: Marek Kacvinský
Jazyková úprava a redakcia: PhDr. Jana Oršulová, 2014

Vydalo vydavateľstvo Citadella
v roku 2014

ISBN 978-80-89628-51-3

Zecharia Sitchin
KRÁĽ, KTORÝ
NECHCEL ZOMRIEŤ

Citadella

Anunnakovia
a hľadanie nesmrteľnosti

Knihy zo seriálu: Kronika Zeme od Zechariu Sitchina

Dvanásta planéta (The 12th Planet)

Kronika Zeme od príchodu Nihilimov, vznik slnečnej sústavy, dvanásta planéta – pôvodná planéta našich „bohov“, prístátie mimozemšťanov na Zemi, stvorenie Adama, príčiny potopy sveta.

Schody k nebesiam (The Stairway to Heaven)

Existuje na Zemi miesto, kde sa môžete stretnúť s bohmi? Cesta za nesmrteľnosťou.

Vojny bohov a ľudí (The Wars of Gods and Men)

Vojny pri pyramídach, atómové výbuchy nad Sinajským polostrovom, zánik Sumeru. Vojny, ktoré zničili dávne civilizácie.

Stratené ríše (The Lost Realms)

Kontakty Starého a Nového sveta pred objavením Ameriky.

Keď začal čas (When Time Began)

Striedanie vekov, kamenné slnečné observatóriá, význam Stonehenge, ktoré zodpovedajú trom fázam osídľovania Zeme.

Kozmický kód (The Cosmic Code)

Sumerská mytológia sa opiera o skutočné udalosti. Biblia by sa mala čítať ako historický dokument. Záhady ľudskej DNA aj ich riešenia poznali už starí Sumeri.

Návrat ku Genezis (Genesis Revisited)

Starodávne učenie a poznatky vo svetle modernej vedy a objavov. Dôkazy, pri ktorých prestanete dýchať.

Stretávanie s bohmi (Divine Encounters)

Bol biblický Boh JeHoVaH – mimozemšťan? Sme sami v našej slnečnej sústave, či v celom vesmíre?

PREDSLOV VYDAVATEĽA

Kráľ, ktorý nechcel zomrieť. Názov knihy, ktorú práve držíte, charakterizuje jej autora a nášho drahého priateľa, Zechariu Sitchina. Napriek tomu, že v roku 2010 odišiel z tohto sveta, jeho nezlomný duch je vďaka úžasnému odkazu vyplývajúce-
mu z jeho bádania a štrnástich kníh, ktoré napísal, stále medzi nami.

Partnerstvo nášho vydavateľstva so Zechariom Sitchinom bolo príkladom klasických „starých dobrých“ čias, keď autori a vydavatelia diskutovali o jemných rozdieloch pri výbere slov, ako aj o tom, ako čo najviac umocniť zážitok z čítania.

Zecharia bol skutočným majstrom slova a nadaným rozprávačom. Chápal význam rytmu a potrebu viesť čitateľa do dávnej minulosti prostredníctvom skúmania. Detail nasledoval detail. Nikdy nezakončil dej príliš skoro, takže čitateľ mohol prísť k rovnakým záverom, ako samotný autor. Pre Zechariu bolo dôležité, aby sa čitatelia podieľali na objavovaní, pretože jedine tak mohli oceniť skutočné odhalenia obsiahnuté v jeho diele.

Odchodom Zechariu sme stratili autora, ktorý reprezentoval iný čas a iné miesto. Napriek tomu... vďaka jeho klasickému citu pre dramatickosť a zmyslu pre záhady nám zanechal darček – ďalšie dielo, ktoré zatiaľ nebolo publikované!

Kráľ, ktorý nechcel zomrieť je prvým Zechariovým dielom vydaným posmrtné a zároveň jeho prvým románom. Hoci je písaný formou klasického príbehu, odhaľuje základ Zechariovej jedinečnej historickej perspektívy, že „v tom čase boli na Zemi obri, ba aj neskôr“. V tomto prerozprávanom *Epose o Gilgamešovi* ukazuje, ako veľmi sú dejiny ľudstva na Zemi ovplyvnené návštevami Anunnakov, obyvateľov dvanástej planéty – Nibiru – „Tí, ktorí zostúpili z neba na Zem“.

Zecharia strávil tridsaťpäť rokov rozvíjaním svojej teórie o vplyve Anunnakov na Zem. Cestoval po celom svete, skúmal artefakty, dešifroval päťtisíc rokov staré sumerské i akkadské hlinené tabuľky a vytváral odkaz, ktorým inšpiroval ďalšiu generáciu, aby pokračovala v jeho diele. Hĺbka jeho vedeckej práce nespočíva len v tom, že dokázal vzbudiť posvätnú bázeň. Posledné roky jeho života sprevádzala túžba oživiť tieto teórie a dostať ich do povedomia ľudí.

Je nám ctou, že môžeme aj naďalej pokračovať v našej spolupráci so Zechariom prostredníctvom jeho posledného literárneho diela. Áno, Zecharia Sitchin je Kráľ, ktorý nechcel zomrieť.

1

ZECHARIA SITCHIN
KRÁL, KTORÝ NEHCCEL ZOMRIEŤ

1

„Na špeciálnu výstavu, madam?“

Astru otázka prekvapila. Bola v múzeu už mnohokrát, no nikdy tak neskoro večer. Tentoraz sa zastavila pri železnej bráne, ohromená pohľadom na stĺpové priečelie múzea osvetlené pozemnými reflektormi, ktoré ho zaplavovali žltou žiarou. Mihotanie svetla zahmlilo jeho obrysy a vo vzduchu sa vznášalo tajomstvo. Ako by sa za mohutnými stĺpmi skrývala jantárová zlatá záhada. Astra uchvátená touto scenériou premýšľala, či tento tajuplný obraz vyplýval zo skutočnosti, že množstvo artefaktov v múzeu pochádzalo zo starých pohrebísk.

„Na špeciálnu výstavu, madam?“ zopakoval vrátnik, vychádzajúc zo strážnej búdky do hmlistého závoja.

„Áno. Prečo?“ odvetila Astra.

„Rád by som videl vašu pozvánku,“ odvetil a postavil sa jej do cesty. „Ó, iste, pozvánku,“ zamumlala Astra.

Vrátnik ju pozoroval, ako šmátra vo svojej veľkej taške. Pod jej nepremokavým kaki klobúkom dokázal rozoznať hra-

natú bradu a drobné ústa s plnými perami. Nepremokavý kaki plášť, pevne stiahnutý okolo pása, nechal vyniknúť jej pekne tvarovanej postave.

„Tu je,“ povedala Astra, vyťahujúc bielu kartičku z obálky, v ktorej jej bola doručená.

„Nech sa páči,“ povedal vrátnik bez toho, aby sa pozrel na kartičku. „Prišli ste neskôr. Ak sa nepoponáhľate, víno a občerstvenie sa vám už neujde.“

Prechádzajúc nádvorím, Astra stále zvierala pozvánku v ruke. Bola príliš pohrúžená do svojich myšlienok a úplne zabudla na to, že si ju chcela dať späť do tašky. Celý čas si pamätala slová napísané v pozvánke: „Členovia Správnej rady Britského múzea si Vás dovoľujú srdečne pozvať na otvorenie špeciálnej výstavy o Gilgamešovi.“ Okrem toho v nej bol uvedený dátum a čas. No ani teraz, stúpajúc hore dvanástimi širokými schodmi vedúcimi k vchodu do múzea, nemohla prísť na to, prečo bola pozvaná, ani kto je ten, čo pozná jej meno a adresu.

Premýšľajúc nad tým, aké je to všetko zvláštne, zastavil ju strážnik, aby prezrel jej tašku. Vtedy si spomenula, že si do nej chcela vložiť naspäť pozvánku. Spokojný, že nemá ani zbrane ani výbušniny, nasmeroval ju do západného krídla. Skontrolovala si klobúk a plášť a vnorila sa do davu.

Kaviareň múzea bola na túto príležitosť zmenená na prijímaciu halu, v ktorej zdarma podávali nápoje a malé trojuholníkové sendviče. Cesta k recepcii viedla cez úzku galériu lemovanú gréckymi sochami a ďalej hore po schodoch, z ktorých sa dav presúval do výstavných siení. Snažiac sa prejsť k baru zistila, že uviazla uprostred davu. Sáčali ju a strkali do nej zo všetkých strán, no nakoniec sa jej podarilo dostať sa bližšie k stene, kde nebola taká veľká tlačienica.

Odtiaľto sa rozhliadla. Bolo už dávno po bežnej zatvárackej dobe a každodenné davy turistov vystriedali úplne iní ľudia. Aj keď len pár mužov malo čiernu kravatu a ešte menej žien dlhé šaty, dav vyzeral elegantne a sofistikovane. Načúva-

júc prchavým rozhovorom Astra cítila, že sem nepatrí. Len si to namýšľala, alebo naozaj hľadeli na ňu, oblečenú vo svojej starej uniforme hostesky leteckej spoločnosti zbavenej akýchkoľvek insígnií, ktorá jej už bola troška tesná? Vedia, že sem v skutočnosti nepatrí, že to je len nejaký omyl, alebo, ešte horšie, zlý vtip?

Jej pohľad padol na vysokého štíhleho mladého muža kráčajúceho hore schodmi. Zdvihol pohár, usmial sa na Astru a začal sa k nej pretláčať cez dav, pričom oči mal neustále uprené na ňu.

„Dobrý večer,“ pozdravil, keď sa dostal až k nej. „Zbadal som, ako ste stroskotali uprostred davu a bez drinku, tak som vás prišiel zachrániť... Ste tu sama?“

„Sama a zmätená,“ odvetila Astra. „Nielenže nemám nič na pitie, v skutočnosti neviem ani to, ako som sa sem vlastne dostala.“

„Neviete, ako ste sa sem dostali?“ zopakoval žoviálne. „Ovalená, v bezvedomí a zabalená v zrolovanom čarovnom koberci, tak ste sa sem dostali!“

Zasmiala sa. „Myslela som to tak, že nemám ani potuchy, prečo a kto ma pozval. Vy to snáď viete?“ Pozrela sa priamo na neho, keď vyslovila svoju otázku.

„Čo na tom záleží?“ povedal. „Odkedy ste prišli, snažím sa vás spoznať. Som váš rytier, ktorý vás prišiel zachrániť. Volám sa Henry. A aké je vaše meno, pani moja?“

„Astra.“

„Nádherné a nebeské... Prinesiem vám nejaký drink, moja očarujúca pani?“ Keď rozprával, naklonil sa k Astre a takmer sa tvárou dotkol jej líc.

Mykla hlavou dozadu, aby nedovolila jeho ústam dotknúť sa jej pier.

„Prečo, iste, Henry, rada by som sa niečoho napila, hneď teraz, prosím.“

„Neodchádzajte,“ povedal jej. „O chvíľu som späť!“

Otočil sa a začal si raziť cestu ku schodom vedúcim do kaviarne. sotva tak urobil, Astra sa začala predierať davom opačným smerom.

Húf pozvaných sa teraz hrnul cez grécku sieň a galériu vedúcu k nej od vstupu do múzea. Aby zmiernili tlak a nepoškodili sochy, odstránil obsluhujúci personál lanové zábrany blokujúce cestu do časti múzea, v ktorej boli vystavené asýrske artefakty. Húf ľudí vnikol do novo otvoreného priestoru. Aj Astra tam zamierila.

Vstup do tejto časti bol lemovaný kamennými sochami strážnych božstiev v životnej veľkosti. Ich božský status prezrádzali pokrývky hláv s rohmi. Sochy boli umiestnené pri vchode, aby vítali návštevníkov z modernej doby rovnako, ako zdriali veriacich v starovekej Asýrii. Astrin nepokoj sa zmiernil, keď medzi nimi prechádzala do časti múzea, v ktorej už bola mnohokrát predtým. Zrak väčšiny ľudí, ktorí sa sem vovalili spolu s ňou, sa uprel doľava, priťahovaný scénou dvojice gigantických sôch mytologických bytostí – býkov s krídlami orla a ľudskou hlavou – ochranného božstva, ktoré kedysi strážilo trón asýrskeho kráľa. Astra sa otočila doprava, smerom k radu asýrskych stél z prvého tisícročia pred našim letopočtom – kamenných stĺpov zobrazujúcich kráľa chráneného nebeskými symbolmi významných bohov Asýrie. Týchto päť symbolov sa opakovalo na všetkých stélach, pričom tabuľka na stene ponúkala návštevníkom vysvetlenie.

Astra si čítala význam symbolov sama pre seba: „Socha s čelenkou s rohmi zobrazuje Anua, boha Nebies. Okrídlený kotúč bol nebeským symbolom jeho syna, boha Aššura, najvyššieho boha asýrskeho panteónu. Polmesiac symbolizoval Sína, boha mesiaca. Rozoklaný blesk bol symbolom Adada. Osemcípa hviezda predstavovala Ištar, bohyňu lásky a vojny, ktorú Rímania nazývali Venuša.“

Po tom, ako si prečítala objasnenie, prechádzala od stély k stéle skúmajúc symboly na každej z nich. Zastala pri stéle krá-

la Aššurbanipala, ktorého ruka bola zdvihnutá smerom k nebeským symbolom a jeho ukazovák mieril k symbolu bohyně Ištar. Nevšímajúc si ľudí okolo seba, Astra natiahla ruku, aby sa dotkla tohto symbolu. Jej tep sa zrýchľoval, keď prstami prechádzala po starovekej rytine. Svoj pohľad sústredila na kráľove ústa, dotkla sa kamenných pier a zašepkala: „Prastaré pery, vyslovte znovu váš nesmrteľný odkaz!“

Zatvorila oči a napriek rámusu okolo nej jasne počula šepkať slová: „Pozri sa, Astra, pozri na hviezdu svojho osudu...“

Odtiahla ruku a otvorila oči. Prudko sa otočila. Henry stál priamo za ňou. V ruke držal drink, ktorý jej priniesol. Usmieval sa.

„Hovorili ste niečo?“ opýtala sa.

„Moje ústa doposiaľ nevyslovili žiadne sladké slová,“ odvetil. „Chystal som sa spýtať, prečo hladíte studené kamenné pery, keď sa môžete dotýkať živých, stojacich oproti vám?“

„Nieкто mi niečo hovoril,“ povedala Astra. „Môže to znieť čudne, ale počula som nejaké slová už predtým, keď som raz stála pri tejto soche.“

„Zaujímavé,“ povedal Henry. „Pokračujte.“ Podal jej pohár.

„Tieto symboly vo mne nejakým spôsobom rezonujú,“ pokračovala Astra, keď sa otočila, aby sa na ne znova pozrela. „Chodím sa na ne pozeráť po práci. Vždy, keď mám čas... Vyzerajú, akoby mali nejaké tajomstvo, skryté posolstvo.“

„A potom vám kameň pošepne ten odkaz, však?“

„Nie som blázon, slová, ktoré hovoril, som počula teraz a aj predtým,“ odvetila Astra a pozdvihla pohárik k prípitku na sochu.

Otočila sa, no Henry bol pár metrov od nej unášaný preč vzrastajúcim davom.

„Musíte mi o vašom kulte porozprávať,“ zavolať k nej a zdvihol pohár.

Astra ignorovala jeho slová a nechala dav, aby medzi nimi vytvoril ešte väčšiu vzdialenosť. Vyzeralo to, ako keby boli

v tejto chvíli všetci práve v tejto časti. Muž, ktorý vystúpil na malé pódium medzi starovekými okridlenými býkmi, sa snažil utíšiť dav. Po niekoľkých výzvach k zachovaniu ticha sa mu prihovril.

„Dámy a páni,“ povedal pevným hlasom, „volám sa James Higgins a som kurátorom múzea vystavujúceho artefakty zo západnej Ázie. Je mi potešením privítať vás v mene Správnej rady Britského múzea na otvorení špeciálnej výstavy o Gilgamešovi.“

Urobil krátku dramatickú odmlku a potom pokračoval. „Špeciálna výstava o Gilgamešovi sa koná pri príležitosti dvojstého výročia prvých vykopávok. Medzi veľké archeologické nálezy v Mezopotámii v devätnástom storočí patrí obrovská knižnica Aššurbanipala, kráľa Asýrie, objavená v Ninive, obsahujúca popísané hlinené tabuľky. Tabuľky, poväčšine poškodené alebo rozlamané na kúsky, boli privezené do Britského múzea. Práve v suteréne tejto budovy George Smith roztriedil, pospájal a kategorizoval desiatky tisíc kusov popísanej hliny, ktorá prišla v drevených debnách. Jedného dňa si všimol fragment, ktorý, ako sa zdalo, opisoval veľkú záplavu. Uvedomil si, že narazil na mezopotámsku verziu biblického príbehu o potope!“

„S pochopiteľným vzrušením vyslala správna rada múzea Georga Smitha na archeologické náleziská v Mezopotámii hľadať ďalšie fragmenty. Šťastie stálo na jeho strane. Našiel dosť na to, aby bolo možné zrekonštruovať pôvodný text a publikovať ho. Urobil tak v roku 1876 pod názvom *Chaldejské vysvetlenie veľkej potopy*.“

Dav súhlasne zašumel a kurátor pokračoval. „Avšak, ako sám Smith dospel k záveru, a ako to presvedčivo dokázali i ďalšie nálezy, príbeh, ktorý bol objavený v knižnici Aššurbanipala, opisoval veľkú potopu len čiastočne. V skutočnosti išlo o dlhú legendu napísanú na dvanástich tabuľkách. Jej pôvodný staroveký názov, vychádzajúci z počiatočných slov, bol *Ten, kto všetko videl*. Dnes ho poznáme ako *Epos o Gilgamešovi*, preto-

že rozpráva príbeh o kráľovi tohto mena, ktorý bol nepokojný a odvážny, neústupný k ľuďom i k bohom. Vyhlasoval o sebe, že je sčasti boh, a preto si nárokoval nesmrteľnosť. Hľadajúc možnosť, ako uniknúť osudu všetkých smrteľníkov, vydal sa na magické Pristávacie miesto Bohov a potom do utajovanej oblasti nazvanej Krajina života. Tam našiel predka z dávnej doby, ktorý bol ešte stále nažive. Neskôr sa ukázalo, že to bol hrdina, ktorý prežil potopu sveta. Biblia ho nazýva Noe. Bol to práve on, kto neskôr vyrozprával Gilgamešovi príbeh o nezabudnuteľnej pohrome – veľkej potope.“

„Približne pred sto rokmi sa biblické príbehy opísané v Knihe Genezis spojili s tradičnými príbehmi zo starovekej Asýrie a Babylonu. V minulom storočí sme tiež pochopili, že všetky tieto príbehy vychádzajú z ešte skoršieho spoločného zdroja – z pôvodných písomných záznamov Sumerov, záhadných ľudí, ktorí vytvorili prvú známu civilizáciu v južnej Mezopotámii.“

„Nielen tieto staré asýrske a babylonské príbehy, ale aj ďalšie epické diela a tiež aktuálne zoznamy kráľov, ktoré máme k dispozícii, potvrdzujú, že Gilgameš bol historickou postavou. Gilgameš bol piatym vládcom sumerského mesta Uruk, v Biblii nazývaného Erech. Vládal takmer pred piatimi tisíckami rokov. Jeho otcom bol veľkňaz. Jeho matkou bola bohyňa Ninsun, takže Gilgameš bol z dvoch tretín bohom. Dokiaľ rýľ archeológa neodkryl mesto, jeho ulice, domy, prístaviská a chrámy, vrátane svätyne bohyne Ninsun, Erech bolo len meno neznámeho, zdanlivo zahmleného mytologického miesta zmieneného v Biblii. No ak bola biblická zmienka o meste Erech a všetkých ďalších mestách správna a ak sa nemýlili ani príbehy v Biblii o rôznych asýrskych a babylonských vládcov, mohli by byť pravdivé aj staroveké záznamy o veľkej potope a Noem, o babylonskej veži, či o záhrade Eden?“

Kurátor sa odmlčal. „Myslím, že som sa nechal uniesť,“ povedal ospravedlňujúco. „Preto mi dovoľte, aby som sa pri

tejto téme pozastavil. Nech už sú závery vyplývajúce z objavov z minulého storočia i z tých novších akékoľvek, niet pochýb o tom, že zmena v našom poznaní a chápaní nastala vydaním publikácie *Chaldejské vysvetlenie veľkej potopy*. Pripomíname si sté výročie tejto udalosti, na počesť ktorej usporiadalo múzeum túto špeciálnu výstavu. Prezентuje nálezy a artefakty patriace niekoľkým múzeám v rôznych krajinách. Najvýznamnejšími sú tabuľky pospájané dohromady Georgom Smithom, ktoré verejnosti neboli vystavené už pomerne dlho.“

Kurátor pokynul rukou a obsluhujúci personál odstránil povrazy, ktoré držali dav mimo časti múzea so špeciálnou výstavou. „Týmto považujem špeciálnu výstavu o Gilgamešovi za otvorenú a srdečne vás pozývam na prehliadku exponátov,“ oznámil vzrušene zvýšeným hlasom v nádeji, že ho bude počuť i napriek hluku, ktorý sa rozprestrel nad hosťami. V skutočnosti však nikto na jeho posledné slová nečakal. Sotva sa odopli laná, dav vyrazil do siene.

Astra, ktorá zostala vzadu, keď začal kurátor hovoriť, musela teraz čakať, kým sa jej podarí dostať sa do časti so špeciálnou výstavou. V strede siene, chránené plexisklom, boli umiestnené pôvodné fragmenty tabuliek, ktoré poskladal George Smith. Pod ďalším krytom z plexiskla boli vystavené pečatné valčeky obsahujúce epický príbeh o Gilgamešovi. Boli to malé valčeky z polodrahokamov, na ktorých boli scény z príbehu vyryté v opačnom smere, takže keď sa valček odtlačil do mokrej hliny, objavil sa požadovaný obraz. Ležali tam pečatné valčky nielen z Mezopotámie, ale z celého starovekého sveta, datované do druhého a prvého tisícročia pred našim letopočtom. Najčastejšou scénou zobrazenou na pečatných valčekoch bol zápas Gilgameša s levmi. Ďalšie ho zobrazovali v kráľovskom rúchu. Bol na nich vyobrazený i jeho priateľ Enkidu, väčšinou s divými zvermi, medzi ktorými vyrástol.